

Aristofanés

Ženy o Thesmoforiích

392-423

Říká o nás [Eurípidés], že jsme záletné nymfomanky,
že máme rády víno, že jsme užvaněné zrádkyně,
a my teď už nemůžeme dělat nic jako dřív.
Tak tyhle ošklivosti mužům vtloukl do hlavy.

...

Muži teď ženy nespouští z očí.

...

Zamykají nás v našich pokojích
na několik západů
a pořizují si bojové psy,
aby zastrašili milence.

A ještě něco: dřív jsme mohly držet kasu
a tajně ulít olej, víno nebo obilí.

To už teď nejde. Všude jsou bezpečnostní zámky
a muži nosí klíče u sebe.

466-519

I já nenávidím toho muže. ...

Ale je potřeba si mezi sebou říct

- jsme tu samy, nikdo nic neprozradí –
že jsme takové. Tak proč ho obviňujeme
a těžko snášíme, když vědomě řekne o nás
dvě tři špatné věci, ačkoli jich děláme tisíc?

Abych nemluvila o jiných, začnu u sebe:

udělala jsem hodně chyb, ale

tohle bylo největší provinění:

když jsem byla tři dny po svatbě,

spala jsem s manželem.

Měla jsem přítele,

který mě zbavil panenství, když mi bylo sedm.

Ten přišel roztoužený k našemu domu.

Hned jsem ho poznala. Tajně jsem sešla dolů

a muž se hned ptal: "Kam jdeš?"

"Kam? Nějak mě bolí břicho,

jdu na záchod." "Tak jdi!"

Opatrně jsem otevřela dveře

a šla jsem ven za milencem.

Zapřela jsem se o sloupek, předklonila se
a držela se přitom stromku.
Vidíte, a to Eurípidés nikde nevypráví.
Ani neříká, že se necháváme šukat
od otroků a mezkařů, když nemáme nikoho jiného.
Ani že když nás někdo v noci mrdá,
ráno žvýkáme česnek, aby manžel nepojal podezření,
když se vrací ze služby na hradbách,
Tohle, vidíš?
Nic takového Eurípidés nevypráví. A jestli zlořečí Faidře,
co je nám po tom? Ani nemluví o tom,
jak žena ukazovala muži šaty, aby viděl,
jak září, a zatím pustila ven
dobře schovaného milence.

...

Copak neděláme takové špatnosti? Ovšemže.
A pak se zlobíme na Eurípida,
i když nám neudělal nic horšího, než co jsme udělaly samy sobě.

Ženský sněm

611-62

Blepyros: A když někdo uvidí holku, zatouží po ní a bude ji chtít obtáhnout,
bude si moct vzít ze společného a zaplatit jí?
Tím, že se s ní vyspí, si totiž bude užívat toho, co patří všem.
Praxagora: Ale on se s ní bude moct vyspat i bez placení.
Ustanovuju totiž ženy společné mužům a kdo chce,
může s nimi souložit a plodit potomky.
Blepyros: Ale nepůjdou tedy všichni k té nejkrásnější a nebudou ji chtít ohnout?
Praxagora: Ošklivé a nosaté budou sedět vedle krasavic
a kdo zatouží po hezké, bude muset napřed přefiknout šeredu.
Blepyros: Ale co my starci, když to budeme napřed dělat s ošklivými,
nevypoví nám úd poslušnost dřív, než dorazíme tam, kam říkáš?
Praxagora: O tebe se prát nebudou, neboj. Hlavu vzhůru, fakt se prát nebudou.
Blepyros: O co?
Praxagora: Aby se s tebou vyspaly. Prostě se to tak má.
Blepyros: Ten váš nápad má něco do sebe. Je to vymyšleno,
aby žádná jeskyňka nezůstala prázdná. Co ale mužské chlouby?
Všechny poběží za krásnými, škaredým se budou vyhýbat.
Praxagora: Oškliví budou čekat a hlídat venku,
až hezouni budou odcházet z hostiny.
A ženy nebudou moci spát s krasavci a urostlými,
dokud nedají taky škaredým a slabým.

938-972

Mladík: Kéž by šlo vyspat se s mladou dívkou,
aniž bych musel napřed ošukat škaredou nebo stařenu.
To se vůbec nehodí pro svobodného občana.

Stařena A: S nářkem budeš šukat. ...
Počkám, co udělá.

Mladík: Při bozích, chtěl bych jenom tu krasavici,
po té už dávno toužím. A teď jsem opilý...

Dívka: To jsem tu prokletou bábu převezla.
Odešla, protože si myslela, že zůstanu vevnitř.
Á, tady je ten, o kom jsme mluvily.

Sem, sem,
můj miláčku, sem pojď a
v noci se se mnou pomiluj.
Už se mnou lomcuje touha
po tvých kudrnatých hlasech.
Ta touha už je veliká,
sžírá mě a nepouští.
Pusť mě, Erote, prosím,
a dej, aby přišel ke mně do postele.

Mladík: Pojď ke mně dolů,
otevři dveře. Pokud ne, tak si tu lehnu.
Miláčku, chci si pohrát ve tvém klíně
a s tvou prdelkou.
Afrodító, proč po ní tak šílím?
Pusť mě, Erote, prosím,
a dej, aby přišla ke mně do postele.
Ta slova jsou slabá proti tomu, jakou touhu cítím.
Má nejdražší, snažně tě prosím,
otevři mi a obejmi mě.
To kvůli tobě trpím. ...

Lýsistraté

120-144

Lýsistraté: Ženy, jestli máme přinutit muže uzavřít mír, je potřeba zdržet se —

Kaloníké: Čeho? Řekni!

Lýsistraté: A uděláte to?

Myrhiné: Uděláme, i kdybysme měly zemřít.

Lýsistraté: Musíme se zdržet... údu.

Co se otáčíte? Kam jdete?

Co protahujete ksichty a kroutíte hlavou?

Proč ztrácíte barvu a proléváte slzy?

Uděláte to, nebo ne? Nebo co vlastně chcete?

Kaloníké: To bych nemohla udělat, ať si válka pokračuje.

Myrhiné: Ani já ne, ať si válka pokračuje.

Lýsistraté: Co to říkáš? Neřekla jsi před chvilkou, že by ses nechala rozpůlit?

Kaloníké: Pro mě za mě. Když bude potřeba, projdu klidně ohněm. Raději toto než být bez sexu.

Nic totiž není tak příjemné, Lýsistrato.

Lýsistraté: A co ty?

Myrhiné: I já chci projít ohněm.

Lýsistraté: Och, jaké jsme zvrhlé pohlaví.

Ne neprávem jsou o nás tragédie.

Neumíme nic jiného než šukat a rodit.

Ale jestli budeš ty jediná se mnou, Lakoníké,
situaci ještě zachráníme.

Přidej se ke mně.

Lakoníké: Při bozích, je těžké, aby ženy spaly samy bez ptáka.

Ale mír taky potřebujeme.

149-154

Když budeme sedět doma nalíčené,
na nahé tělo budeme mít oblečené jen lehké šatičky
a budeme mít vyholené deltičky,
když se mužům postaví a zatouží šukat,
když my je ale nenecháme a budeme se vzpírat,
dobře vím, že pak rychle uzavřou mír.

591-597

Lys: Ale když se máme radovat a užívat si mládí,

kvůli válkám spíme samy. Nemluvím o nás,

trápím se kvůli dívkám, které stárnou ve svých pokojích.

Radní: A copak muži nestárnou?

Lys: To ale přece není totéž.

I šedivý muž může přijít a rychle se ožení.

Žena však má jen krátký čas; když ho promarní,
nikdo si ji nechce vzít a ona zůstane sedět jako prokletá.

865-882

Kinesiás: Od té doby, co žena odešla z domu,
nemám žádnou radost ze života.

Doma se mi to zajídá, všude
je klid, už mi ani jídlo nechutná.

A pořád mi stojí.

Myrhiné: A já ho miluju. Ale on se nechce
se mnou pomilovat. Nevolej mě k němu.

Kin: Nejsladší Myrhinko, co to děláš?

Pojď sem.

Myr: Při Diovi, nepůjdu.

Kin: A nepůjdeš sem, ani když tě volám, Myrhino?

Myr: Voláš mě, i když nic nepotřebuješ.

Kin: Že nic nepotřebuju? Jsem celý zničený.

Myr.: Jdu pryč.

Kin: Neodcházej! Poslouchej, dítě!

Hej ty, zavolej na mámu!

Dítě: Mama, mama.

Kin.: Co je s tebou? Není ti líto dítěte, že je
nemyté a nenakojené už šest dní?

Myr.: Je mi ho líto. Otec se o něj nestará.

904-910, 916-949

Kin: Pojď za mnou a pomiluje se se mnou, je to už dlouhá doba!

Myr.: Nene, i když nemůžu říct, že tě nemiluju.

Kin: Miluješ? Tak proč si ke mně nelehneš, Myrhino?

Myr.: Přeskočilo ti? Před dítětem?

Kin: (ke služce) Mano, dones ho domů.

Tak, dítě už je pryč.

Proč se ke mně nelehneš? ...

Myr.: Hele, přinesu nám lehátko.

Kin: To není potřeba.

Stačí to tu na zemi.

Myr.: Přece tebe, takovýho chlapa,
nepoložím na zem.

Kin: To je jasné, má žena mě miluje!

Myr. Hele, tak si rychle lehni a já se vysleču.

A jo, ještě musím přinést matraci.

Kin: Jakou matraci? Pro mě neee.
Myr. Při Artemidě, jen na roštu je to hrozné.
Kin: Polib mě.
Myr. Naa
Kin. OOO, rychle přijď.
Myr. Tady je matrace. Lehni si a já se vysleču.
 A jo, ještě nemáš polštář.
Kin: Ale ten já vůbec nepotřebuju.
Myr. Ale já jo. ... (přináší polštář)
 Vstaň, vyskoč. Už mám všechno.
Kin.: To bych řekl. Pojď sem, zlatíčko.
Myr: Už si sundávám podprsenku. Ale pamatuj,
ne že mě oklameš s tím mírem.
Kin.: To v žádném případě.
Myr.: Ale nemáš deku!
Kin: Tu proboha nepotřebuju, chcu šukat!
Myr. Neboj, budeš. Jsem hned zpátky.
Kin. Člověka úplně zničí kvůli dece.
Myr.: Stoupni si!
Kin. Už mi stojí.
Myr. Chceš, abych tě navoněla?
Kin: To v žádném případě!
Myr.: Při Afrodítě, ať chceš nebo ne...
Kin: Kéž se při Diovi parfém vyleje!
Myr. Nastav ruku a natři se.
Kin. Ta vůně není při Apollónovi vůbec příjemná,
 nejde rozetřít a vůbec nevoní po sexu.
Myr. Já husa, přinesla jsem parfém z Rhodu.
Kin: Vždyť je dobrý, nech to být.
Myr.: Vůbec tomu nerozumíš.
Kin: K čertu s tím, kdo vymyslel voňavky.
Myr. Vem si tuhle
Kin: Už mám jinou.
 Ty zlá, lehni si a už mi nic nenos.